

δος Φαίρλη και ἐμοῦ, χωρὶς νὰ προβάλῃ εἰς τὸ μέσον ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀννης Κἀ-
δερικ, χωρὶς ν' ἀνορθωθῇ μεταξύ ἡμῶν ἡ
ἀναπόφευκτος μορφή της;

— Εἶπατέ μοι, τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ
δικαιολογήσω πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη τὴν
ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς μου ἀπαλλαγὴν;
ἐπκνέλαβον. Εἶπατέ μοι, ποῦ ὀφείλω νὰ
μεταβῶ, ὅταν κατορθώσω καὶ αὐτὸς νὰ
τὴν ἐγκρίνῃ; Σὺς ὑπόσχουμαι ὑπκοὴν
τυφλὴν εἰς τὰς συμβουλὰς σας.

— Ὅπως δὴποτε ὁ καιρὸς ἐπείγει, ἀ-
πῆντησεν. Ἠκούσατε τὴν πρωίαν νὰ γί-
νηται λόγος, ὅτι πρέπει τὴν Δευτέραν νὰ
ἦνε ἑτοιμος ὁ ἐρυθρὸς θάλαμος... Ὁ ἐπι-
σκέπτης τὸν ὁποῖον ἀναμένομεν τὴν προ-
σεχῇ Δευτέραν...

Δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσω σα-
φεστέρας ἐξηγήσεις. Μετὰ τὰς γενομένας
μοι ἐκμυστηρεῦσεις, ἡ ἀνάμνησις τῆς συμ-
περιφορᾶς, ἣν ἐτήρησεν ἡ δεσποινὶς Φαίρ-
λη κατὰ τὸ πρόγευμα, μ' ἐπληροφόρει
μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ ἀναμένόμενος εἰς
Δίμμεριτζ-Χάουζ ἦτο ὁ μνηστήρ της.
Προσεπάθησα ν' ἀποκρούσω τὴν ιδέαν
ταύτην, ἀλλὰ δι' ὀρμῆς ἀκουσίας, ἰσχυρω-
τέρας τῆς θελήσεώς μου, ἠναγκάσθην νὰ
δικαίωσά τὴν δεσποινίδα Χάλομβ.

— Ἀφετέ με ν' ἀναχωρήσω σήμερον!
τῇ εἶπα μετὰ πικρίας. Ὅσον ἐνωρίτερον
τὸ πράξω, τόσον καλλίτερον θὰ εἴνε.

— Ὅχι σήμερον, ἀπῆντησεν ἐκείνη.
Ἡ μόνη δικαιολογία, ἣν δύνασθε νὰ προ-
βάλλητε εἰς τὸν κύριον Φαίρλη, ὅπως ἐγ-
καταλείψητε τὴν θέσιν σας πρὸ τοῦ ὀρι-
σθέντος χρόνου, εἴνε ὅτι ἀπρόοπτος ἀνάγκη
σὰς βιάζει νὰ ἐπιστρέψητε εἰς Λον-
δῖνον. Εἴνε κακόν, εἴνε ἀνάξιον τὸ νὰ
καταβιβάζεται κανεὶς μέχρι τῆς ἀπάτης.
Πλὴν γνωρίζω τὸν κύριον Φαίρλη καὶ ἂν
τῷ ἐμπνεύσητε τὴν ὑποψίαν, ὅτι δὲν σέ-
βεσθε πολὺ τὰς ὑποχρεώσεις σας, θ' ἀρ-
νηθῇ νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτάς. Πρέ-
πει νὰ τὸν ἱδῆτε τὴν Παρασκευὴν τὸ
πρωί: ἀσχολήθητε ἀκολουθῶς ν' ἀφήσητε
ὅσεν τὸ δυνατόν ἐν τάξει τὴν ἐργασίαν,
ἣν δὲν ἡδυνήθητε νὰ τελειώσητε, καὶ τὸ
Σάββατον ἀναχωρεῖτε. Καὶ τότε θὰ εἴνε
ἐγκαίριος, κύριε Χαρτράιτ, καὶ διὰ σὰς
καὶ δι' ἡμᾶς ὅλους.

Πρὶν προφθάσω νὰ τὴν διαβεβαιώσω,
ὅτι ἐσκόπευον νὰ συμμορφωθῶ πληρέστα-
τα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας της, ἠκούσαμεν
κρότον βημάτων καὶ ἀνεσκιρτήσαμεν ἀμ-
φότεροι. Κάποιος ἤρχετο ἐκ τῆς ἐπαύ-
λεως πρὸς ἀναζήτησίν μας. Ἡσθάνθη
τὸ αἶμα ἀνερχόμενον εἰς τὰς πρεϊὰς μου
καὶ κκτερχόμενον πάλιν εἰς τὴν καρδίαν
μου. Μήπως τὸ τρίτον ἐκεῖνο ἄτομον τὸ
ἐρχόμενον εἰς στιγμὴν τόσον κρίσιμον ἦτο
ἡ δεσποινὶς Φαίρλη;

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

[Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλον].

Ὁ δερβίσης ἀπεκρίνετο:

— Θὰ δεηθῶ, ἀλλὰ λησμονήσον αὐτόν.
Ἡ Γκιούλ-Χανούμ δὲν ἐσκέφθη κατὰ προ-

τὸν περὶ τῆς παρὰδόξου ἀποκρίσεως τοῦ
ἐπαίτου. Οἱ δερβίσοι ἀποτελοῦσι μέρος
φάλαγγος ἱερέων λίαν σεβαστῶν τοῦς Ὀ-
θωμανοῖς ἡ ζωὴ αὐτῶν, πλήρης στερή-
σεων καὶ ἀνγκῶν, ἐμπνέει σέβας, καὶ
οἱ λόγοι αὐτῶν ἀκούονται μετὰ θρησκευ-
τικῆς εὐλαβείας.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νεῖκς ἠπύρει
διὰ τὴν καθημερινὴν ἐκείνην συνάντησιν
καὶ τὴν μόνην ἐκείνην ἀπάντησιν, ἣτις
ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀγνώστου.
Θεωροῦσα προσεκτικώτερον τὸν δερβίσην,
ἐστοχάσθη ὅτι τὸν ἀνεγνώριζε. Τῷ ὄντι
εἶχεν ἤδη συναντήσῃ τοὺς μεγάλους καὶ
μέλανας ἐκείνους ὀφθαλμούς, αἰθαλόεντας
ὑπὸ τῆς λύπης καὶ μεγεθυθέντας ὑπὸ τῶν
δακρύων, τοὺς κανονικοὺς ἐκείνους καὶ ὑ-
περηφάνους χαρκατῆρας, ἰσχυροὺς ἤδη
ἐκ τῆς δυστυχίης καὶ ἡλιοκαΐας, τοὺς
εἶχεν ἰδεῖ στιγμιαίως, ἀλλὰ ποῦ;... Ἡ
Γκιούλ μάτην προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ
τίς ἄρα γε ἦτο ὁ ἱερεὺς ἐκείνος, ὁ τοσοῦ-
τον νέος φαινόμενος καὶ τοσοῦτον δυστυ-
χής ἴσως εἶδεν αὐτὸν ἡμέραν τινα ἐν
τῷ δωματίῳ τοῦ πατρὸς της. Κάτι τι
ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε διαδραμα-
τίσει τι ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ βίῳ
τινὸς προσφιλοῦς αὐτῇ ὄντος. Συλλογι-
ζομένη δὲ οὕτω περὶ τοῦ ἀγνώστου τού-
του ἡ Γκιούλ κκτῆντησεν ἐπὶ τέλους νὰ
ἐνδιχφέρηται δι' αὐτόν. Μήπως ταύτό-
της δυστυχημάτων προσήγγιζεν αὐτοὺς
ἀλλήλους; Οὐχὶ τυχαίως εὐρίσκετο ἐκεῖ
πᾶσαν πρωίαν, ἐπέζητει βεβαίως τὴν συν-
άντησίν της ἀλλὰ διατὶ ἦτο τόσον πε-
ρίλυπος καὶ τῇ ἔλεγεν ἀδιακόπως νὰ
λησμονήσῃ; Ἐγίνωσκεν ἄρα γε ὅτι ἔπασχεν;
Ἡ Γκιούλ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ
ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, ἣτις δὲν ἐβράδυνε νὰ
παρουσιασθῇ.

Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου,
οἱ δὲ τρυγηταὶ ἐπορεύοντο ὄρθριοι εἰς τὸν
τρυγητόν· διαβαίνοντες δὲ τινες ἐξ αὐ-
τῶν ἔρριπτον βότρυν σταφυλῆς εἰς τὸν
δίσκον τοῦ δερβίσου, τὸν καλλίτερον, ὡ-
ριμώτερον καὶ ξανθότερον. «Ὁ ἐλεῶν
πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ!»

Ὁ ἱερεὺς, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πρानοῦς
τῆς ὁδοῦ, γυμνόπους, ἐνδεδυμένος χλαῖ-
νκν ἐκ φαῖου ἐρίου, ὅφ' ἦν ὑπεδεικνύετο
ἐνδυμα ἐκ λευκοῦ λινοῦ ὑφάσματος, ἔχων
τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον ἀτημέλητα, τὰς
χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανόν, δὲν
ἔλεγε κἂν εὐχαριστῶ, ἀλλά: «Θεέ μου,
ἀπόδος αὐτῷ τοῦτο ἐν τῷ Παραδείσῳ!»

Γυνὴ τις Ὀθωμανίς, ἐπιστρέφουσα ἐκ
τοῦ τρυγητοῦ, ἔδωκεν αὐτῷ λαμπρὸν βό-
τρυν *τασοσίαν*, (ἄτινα ἐν τῇ Ἀνατολῇ
λέγουσιν ὅτι εἶναι ἡ σταφυλὴ τοῦ Νῶε)
καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Γκιούλ ἤρχετο ἐξίππος,
ἀκολουθουμένη μόνον ὅφ' ἐνὸς εὐνοῦχου.

Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὁ ἐπαίτης ἀφῆκε τὴν
εὐσεβῆ στάσιν του καὶ ἠγέρθη ὅπως
προῦπαντήσῃ αὐτήν. Παρὰ τὴν συνήθειάν
της, ἡ Γκιούλ δὲν ἔδωκεν αὐτῷ νόμισμα.
Σταματήσασα δὲ τὸν ἵππον της εἶπεν εἰς
τὸν δερβίσην:

— Δός μοι μίαν ῥάγχα σταφυλῆς ἀντὶ
μιάς λίρας.

Ὁ ἐπαίτης ἀνήγειρεν ὑπερηφάνως τὴν
κεφαλὴν.

— Μ' ἐκλαμβάνεις ὡς τρυγητὴν ἀπλη-
στον; τῇ λέγει. Λάβε, ἰδοὺ ὅλον τὸν
βότρυν· εἰς ἀνταλλαγμα δὲ ὑπόσχου μοι
ὅτι δὲν θέλεις ὑπάγει πλέον εἰς Γεδι-
Ἀγάτς τόσας ἡμέρας, ὅσας ῥάγας σταφυ-
λῆς θέλεις μετρήσει.

— Διατὶ; ἠρώτησεν ἡ Γκιούλ ἐκπλη-
κτος.

— Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια σὲ ἔσω-
σεν ἐκ τῆς ἀτιμίας, ὃ δ' ἔρως θέλει σε
σώσει ἐκ τῆς ἀπελπισίας...

Λέγων δὲ ταῦτα ὁ δερβίσης ἔθηκεν ἐπὶ
τῶν γονάτων τῆς νεάνιδος τὰ ὠραία *τασο-
σίαια*.

— Νὰ μὴ ὑπάγω πλέον..., εἶπεν ἡ
Γκιούλ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς· γι-
νώσκεις, ἄγιε ἄνθρωπε, τί συμβαίνει ἐν
τῇ ψυχῇ τῶν Μουσουλμανίδων;

— Ἴσως.. Φύλαξον τὴν ὑπόσχεσίν σου..
ὅσοι κόκκοι, τόσων ἡμερῶν ἀπουσία ἐκ
τῆς προσκυνήσεώς σου...

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ ἐπαίτης ἀπεμακρύνθη
χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε περισσότερον, ἀφί-
νων τὴν Γκιούλ τεταραγμένην.

— Γινώσκω τὸ ὥχρον ἐκεῖνο πρόσω-
πον, ἔχω ἀκούσει τὴν φωνήν του, ἔλεγε
καθ' ἐκτυτήν. Ὡ *Α.Ι.Ι.Α.Ι.*! ἐμπνευσόν με!
Τίς εἶναι ἄρα γε ὁ ἀνθρωπος οὗτος,
ὁ γινώσκων τὰ μυστικά μου, καὶ συμβου-
λεύων μοι νὰ λησμονήσω τὸν Ἀβδούλ-
Μετζίτ;

Παρὰ τὴν ἀβεβαιότητα, ἐν ἣ τὴν ἄφι-
νεν ἡ παρὰδόξος ἐκείνη συνάντησις, ἡ
Γκιούλ-Χανούμ ἠρίθμησε θρησκευτικῶς
τὰς ῥάγας τῆς σταφυλῆς, αἵτινες ἦσαν
χονδραὶ καὶ βελουδωταὶ ὡς μέγαρα δα-
μάσκηνα, καὶ αἵτινες ἀπετέλουν τὸν ὑπὸ
τοῦ δερβίσου δοθέντα αὐτῇ βότρυν· ὑ-
πῆρχον δ' ἐν αὐτῷ τριάκοντα καὶ τρεῖς.
Πιστὴ εἰς τὴν σιωπηλὴν ὑπόσχεσίν της,
ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐπὶ τριάκοντα τρεῖς ἡ-
μέρας δὲν ὑπῆγεν εἰς Γεδι-Ἀγάτς. Ἐν
τούτοις ἦτο περίεργος νὰ ἰδῇ καὶ πάλιν
τὸν παρὰδόξον δερβίσην! Μόνος δ' ὁ φόβος.
τοῦ νὰ φανῇ ἀπειθής εἰς τὰς συμβουλὰς
ἀνδρὸς τοσοῦτον σεβασμίου, τὴν ἔκαμε νὰ
τηρήσῃ τὸν ὅρκον της.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν μῆνα ἡ Γκιούλ ἔτυχε
πολλάκις νὰ ἰδῇ τὸν Φαῖδ-Βέην. Ὁ ποιη-
τὴς εἶχε γίνει στενὸς φίλος τοῦ πατρὸς
της, μεθ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλι-
κίας καὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν. Ὁ
σουλτάν Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶχεν ἀφήσει
καλὴν περιουσίαν εἰς τὸν εὐνοούμενόν του,
κτῆματα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐπὶ
τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, τοὺς ὠραιωτά-
τους ἵππους τῶν σταύλων του, καὶ τὰ
πολύτιμα κειμήλια, ἄτινα ἠγάπα νὰ φέ-
ρῃ. Ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ οὐ μόνον οὐδεμίαν
ἔδειξε δυσἀρέσκειαν διὰ τὰ γενναῖα δῶρα
τὰ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀφειθέντα εἰς
πτωχὸν ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐτί-
μησε τὸν Φαῖδ-Βέην διὰ τοῦ τίτλου τοῦ
πασσᾶ, καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ θέσιν κλει-
δούχου ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ὁ Φαῖδ δὲν
ἠδύνετο ν' ἀπορρίψῃ τὸν τίτλον, ἀλλὰ
ἀπειποιήθη θέσιν τοσοῦτον εὐγενῆ. Ὁ

πλοῦτῆς του δὲν τὸν ἐμέθυσε, ποσῶς, προὔτιμα νὰ ζῇ μετριοφρόνως ἐν Προύση ἵνα συντροφεύῃ γέροντα, μᾶλλον ἢ νὰ διαπρέπῃ ἐν τῇ Σταμπούλ.

Ὁ Ἰζζεδδὶν-ἐφέντης ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν τοῦ Φαῖδ, τουτέστι τὸν πρὸς τὴν Γκιουλ-Χανούμ ἐρωτᾶ του... καὶ αὐτὴν τὴν ἀφροσύνην του, καὶ τὴν δυστυχίαν σύμπωσιν, δι' ἧς ἡ θυγάτηρ του ἐγνώρισε τὸν Ἀβδουλ-Μετζίτ. Ὁ πρῶην Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ δὲν ἀπηλπίζετο ποτε περὶ τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του ἀπὸ τοιοῦτου παρὰφρονος πάθους καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐρωτόληπτον Φαῖδ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Διὸ ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν νὰ τῇ γράφῃ ὡραιότατα ποιημάτια, ἡ δὲ Γκιουλ ἐλάμβανε αὐτὰ ἐντὸς ἀνθοδέσμης, ἡ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ περιπλανᾷται ἐν τῷ κήπῳ, ὅτε ἡ νεᾶνις περιεπάτει ἐκεῖ μετὰ τῶν θεραπαινίδων της. Μάλιστα ἡ Γκιουλ διέβαινε ἐγγύθεν αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ (διότι εἰς τὴν Ὁθωμανίδαν μόνον τὸν πατέρα της καὶ τὸν βασιλέα ἐπιτρέπεται νὰ χαιρετίσῃ), ὁ Φαῖδ ἐστοχάζετο καλῶς ὅτι ἡ Γκιουλ ἐταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καθίστατο ῥοδόχρους, ὡς ἐμφαίνει τὸ ὄνομα της.

Ὅποιαν χαρὰν καὶ ἐλπίδα ἐνέβαλλεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο ἐρύθημα!

— Γκιουλ-Χανούμ, τῇ ἐπιθύριζεν, ὑπάρχει ἀγαθὸς τις ἄγγελος ἐκεῖ ἐπάνω, ἐπιθυμῶν νὰ μᾶς βλέπῃ ἡνωμένους. Φεῦ! διὰ τί νὰ μὴ δύναμαι νὰ σ' ἀρέσω! τί βιάσασθον ν' ἀγαπᾷ τις καὶ νὰ μὴ ἀνταγασθῇ!

Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπεκρίνετο καὶ ἠκολούθει τὴν πορείαν της, καὶ ὅμως ἠσθάνετο ἑαυτὴν τρέμουσαν, καὶ τὰ γόνατά της καμπτόμενα, ὅτε ἐν τῇ στροφῇ δεινροστοιχίως τινὸς ἐνεφανίζετο ὁ νεαρὸς ποιητής.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

K.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς νήσου Πεκάνης.

[Δήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Μένωνος].

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου μου Τοβίας, ἀρχαῖος ναυτικός, ἀποθνῶν πρό ὀλίγων ἐτῶν, ὑπέστη κατὰ τὴν νεότητά του περιέργα συμβεβηκότα. Ὑπῆρξε παῖς δεξιὸς καὶ νουεχῆς σπουδᾶς γνώσεις τινὰς λίαν χρησίμους. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις ἐπίσης ὑπῆρξε ναυτικός, ἐμαθε τόσα ἀγγλικά, γαλλικά καὶ ἰσπανικά, ὅσα ἦσαν αὐτῷ χρήσιμα, ὅπως τῷ χρησιμεύσωσιν ὅταν εὐρίσκηται ἐντὸς ξένων πλοίων ἡ λιμένων.

Κατὰ τὸ 1822, ὅτε ἐγένετο 15 ἐτῶν, εἰσῆλθεν ὡς ναυτόπαις εἰς τὸ βρίκιον Οὐραϊά τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, φέρων φορτίον πολυτίμων ἐμπορευμάτων.

Ὁ διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πλοῦς ἦτον ταχύς καὶ ὡραίος. Τοιοῦτος ἐπίσης ὑπῆρξεν ὁ πλοῦς καὶ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ, καὶ τὸ βρίκιον εὐρέθη τέλος πρὸ

τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μισισσιππὶ ποταμοῦ, ὅτε ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ναύκληρος μετὰ προσοχῆς ἀνεζήτησαν πλοῖον ὀδηγόν, ἀτινα συνήθως κατὰ τὰ μέρη ταῦτα παρὰπλέουσι. Ἐπὶ μακρὸν ματαίως ἐκοπίαζον, ὅτε ὁ ναύκληρος ἐφώνηξε:

— Βλέπω ἕνα πανί.

— Διάβωλε! ἐκρύχασεν ὁ πλοίαρχος, παρκατηρῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου δὲν εἶνε πιλότος, ἀλλὰ μεγάλη καὶ καλῶς ὀπλισμένη σκούρα, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτος.

— Νομίζετε, ὅτι εἶνε πειρατικὴ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου φοβοῦμαι, μήπως εἶνε τὸ τρομερὸν πλοῖον τοῦ πειρατοῦ Πέτρου Λαφίττου. Ἐ, Τοβία, παιδί μου, φώναξέ μου τὸν Ἀράπη Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς τὸ ἀμάρτι.

Ὁ Τοβίας καταβὰς ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα ἔφερε τὸν μαῦρον, ὅστις ἦτο ναύτης λίαν ἐπιτήδειος, γνωρίζων κάλλιστα τὰς θαλάσσας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐν αὐταῖς διατρέχουσι τὰ πλοῖα.

— Ἀντώνιε, ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, δίδων εἰς τὸν μαῦρον τὸ τηλεσκόπιον, γνωρίζεις ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὑποπτον πλοῖον;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μαῦρος περιφορῶς, παρκατηρῶν ἐπ' ὀλίγον διὰ τὸ τηλεσκόπιον. Εἶνε ἡ Ἀστραπὴ, τὸ πειρατικὸν πλοῖον, πλοιαρχούμενον ὑπὸ τοῦ κακούργου Πέτρου Λαφίττου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν σκούρα. Πρὸ δύο ἐτῶν εὐρισκόμην ἐντὸς πλοίου ἰσπανικοῦ, τὸ ὅποιον τὸ ἐκνήγησεν ὁ πειρατὴς αὐτός. Καὶ δὲν θὰ ἐγλυτώνωμεν, ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς καλὴν στιγμήν μίαν Ἀγγλικὴν φρεγάτα, ἡ ὁποία ἐδίωξε τὸν κουρσάρον.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐνόμισα, ὅτι εἶνε ὁ πειρατὴς Λαφίττης. Θεωρεῖ τὰς θαλάσσας αὐτὰς ὡς κτῆμά του.

— Σωστά, καπετάνιε μου. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοί του ἄς μᾶς βοηθήσωσιν νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰ κακούργα χέρια του.

Ἀφοῦ λοιπὸν οὕτως ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἔχουσιν ἐνώπιόν των τὸν τρομερὸν πειρατὴν, περὶ τῶν κακούργημάτων τοῦ ὁποίου τοσαῦτα ἐλέγοντο, ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ ἀνκπετάσωσιν ἅπαντα τὰ ἱστία καὶ νὰ διευθυνθῶσι πρὸς δυσμὰς. Οὗτος ἠλπίζεν, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πλοῖόν του εἶχε μεγάλην ταχύτητα, ἡδύνατο νὰ διακρύψῃ, ἂν ὅχι τὴν ἡμέραν τοῦλάχιστον τὴν νύκτα, καὶ ν' ἀπατήσῃ τὸν πειρατὴν διὰ τινὸς ἐπιτηδείου κινήματος.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν ὠφέλησε. Ἦτο μὲν τὸ βρίκιον ταχύ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκούρα δὲν ἦτο κατωτέρα κατὰ τὴν ταχύτητα, περὶ τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐφάνη ὅτι πολὺ ἐπλησίασε. Ἡ νύξ ἦτο εὐσέληνος καὶ ἡ σκούρα ἔμενε πάντοτε ἑρπυγία, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπατηθῇ διὰ τινὸς κινήματος ἐπιτηδείου.

Περὶ τὸ λυκχυγὲς ἠγέρθη τρικυμία ἐξ ἐκείνων, αἵτινες εἶναι συνήθεις ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ. Μέρους τῶν ἱστίων κατεσχίσθη εἰς τεμάχια, τὰ ἐπίλοιπα δὲ κατεβιβάσθησαν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον

ἐθεωρήθη ὡς εὐτύχημα, ἦτο ὅτι καὶ τὸ πειρατικὸν πλοῖον ἐπίσης ἐκινδύνευε, καὶ ἤρχισε βαθυμῶν νὰ ἐξερπνίζεται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ πλοίαρχος ἐγνώριζεν, ὅτι εὐρίσκειτο ἐν ἐπικινδύνῳ γειτονείᾳ τῆς ἀκτῆς τῆς Δυτικῆς Λουϊσιανίας, ἠλπίζεν ὅμως νὰ εὕρῃ καταφύγιον ἐν τινὶ ὄρμῳ, ἀλλὰ ματαίως. Ἡ καταιγὶς ὤθει ἀπύστως τὸ βρίκιον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ. Οὕτω, ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ, παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα, ὅτε δὲ ἤρχισε νὰ ἐπέρχηται ἡ νύξ, τὸ πλοῖον προσέκρουσε ἐπὶ τινος πρὸ τῆς ἀκτῆς ὑπερχύσης ἀμώδους ὑφάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ στερεῶς προσκολλήθη. Ἡ Οὐραϊά καταστράφη.

Ὅθεν ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ τῆς διασώσεως τοῦ πληρώματος καὶ ἐὰν δυνατόν, νὰ σώσωσι μέρος τοῦ πολυτίμου φορτίου.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, ὀλίγη πρὸς τοῦτο ἐγένοντο προπαρκασκευαί. Εὐτυχῶς δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἦσαν καλῶς κατεσκευασμένα καὶ δὲν συνετρίβησαν ὑπὸ τῆς ἀγρίας θαλάσσης, ἂν καὶ τὰ ἀφρίζοντα αὐτῆς κύματα ἐπεκάλυπτον ὁλόκληρον τὸ πλοῖον. Ἐπρεπε νὰ περιμείνωσι μέχρι τῆς πρωΐας, ὅτε πράγματι ἐγνώρισαν τὴν ἀθλίαν αὐτῶν κατάστασιν.

Ἡ χθαμαλὴ καὶ ἔρημος ἀκτὴ ἀπέχετο περίπου περὶ τὸ ἕν καὶ ἥμισυ ἀγγλικὸν μίλιον, ἐνώπιον δ' αὐτῆς ἐξετείνεται στενὴ ἰλιώδης ῥαχία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀφρίζουσα ἐπιπτον κύματα πελώρια. Μόνον περὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥαχίας ταύτης ὑπῆρχεν ἀνοιγμά τι, ἐνθα ἴσως θὰ ἦτο ἡ ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος.

Περὶ τὴν πρωΐαν ἡ ὄρμη τῆς καταιγίδος ἠλαττώθη, ἡ θαλάσσα ὅμως διετέλει εἰσέτι ἀνήσυχος. Ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ κατεβιβάσωσι τὴν μεγάλην λέμβον καὶ παραλαβὼν ἐν αὐτῇ ἕξ ναύτας ἔπλευσε πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπως εὕρῃ τινὰ κατὰλληλον πρὸς ἐκφόρτωσιν. Ἐν τῷ πλοίῳ ἔμειναν ὁ γέρον ναύκληρος, Ὁλλανδός, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πλοιαρχοῦ ἐτέθη τὸ πλοῖον, τρεῖς Γερμανοὶ καὶ δύο Ἀγγλοὶ ναῦται, ὁ μάγειρος, ὁ μκύρος Ἀντώνιος καὶ ὁ ναυτοπαις Τοβίας.

Ἡ λέμβος ἀπέπλευσεν, ὅτε μὲν βυθιζομένη ἐντὸς τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ ἐπὶ τούτων ἀνερχομένη, ὅτε ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἐπὶ τῆς ῥαχίας. Καὶ πάλιν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς κύματός τινος καὶ ἀκολούθως ἐξηφανίσθη ἐντὸς ἀφροῦ κυμάτων.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ λέμβος ἐχάθη, ἐμορμύρισε ὁ γηραιὸς ναύκληρος μετὰ τινὰ φοβερὰν σιωπὴν.

— Νὰ, ἰδοὺ ποῦ τὴν σύρουν τὰ κύματα, ἐφώνησεν ὁ Τοβίας.

Πράγματι ἐπὶ τῶν ἐξηγριωμένων κυμάτων ἐφέρετο ἡ λέμβος, ἀλλὰ ἀνестραμμένη ἔχουσα τὴν τρύπιδαν, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ πλοίαρχος μετὰ τῶν ἕξ ναυτῶν εἶχον πνιγῇ. Ἀπελπισία τότε κατέλαθεν ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ εὐρίσκαμένους.

Τὰ νέφη ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ οὐρανὸς πάλιν διὰ λαμπροῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐφω-